

kunde være Grund til i formel Henseende at omarbejde det i visse Retninger, om at stille Forslag derom til tredje Behandling. Saa forekommer det mig, at man fra alle Sider havde sikret sig det, der kunde sikres. De, som ønsker en Forandring, sikrer sig, at der i hvert Fald i Øjeblikket foretages en Forandring gennem det vedtagne Ændringsforslag, og Ministeren, der ønsker, at det skal se anderledes ud, tilsikres der den altid foreliggende selvfølgelige Adgang til at stille Ændringsforslag, saaledes at Lovforslaget ved tredje Behandling kunde faa en Form, som ogsaa han kan tiltræde.

Jeg anbefaler derfor at stemme for Ændringsforslaget, som det nu foreligger, og afvente, hvad der ved tredje Behandling vil ske.

Steincke: Den højtærede Indenrigsminister synes at lægge en vis Vægt paa at faa oplyst, hvem af os der har talt om dette Spørgsmaal vedrørende § 3, der havde Paterniteten til Ideen om at drage Sagen frem. Dette vil aldrig blive opklaret, fordi det er uendelig ligeegyldigt i Forhold til selve Realiteten, som jeg nu skal gøre et Par Bemærkninger om, da den er af saa meget større Betydning.

Der foreligger efter dansk Ret en Forpligtelse for samtlige Landkommuner her i Landet til at skaffe husvilde Familieforsørgere Lejlighed. Der kan nu i saa Henseende opstilles følgende Tilfælde: Enten udlader en husvild at henvende sig til sin Opholdskommune og lejer Lejlighed i en anden Kommune, og i dette Tilfælde er der efter de gældende Regler absolut intet at gøre, heller ikke for Indenrigsministeriet. Det næste Skridt er, at han bliver husvild i den paagældende Kommune, henvender sig til sin Opholdskommune og beder denne om at skaffe ham en Lejlighed. Det var det Tilfælde, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) fremdrog, og som jeg nærmere udredede. Det forekommer mig nemlig, at naar Loven fastsætter en Pligt for Landkommunerne til at skaffe husvilde Lejlighed, og naar en Person har anmeldt sig til Kommunen som husvild, saa bør Konsekvensen af, at Landkommunen — med eller uden egen Skyld — ikke kan skaffe ham Lejlighed, ikke gaa ud over andre Kommuner. I samme Øjeblik han har anmeldt sig som husvild, træder eo ipso efter Fattiglovens § 66 Opholdskommunens Forpligtelser i Kraft. Medens der altsaa ikke kan være nogen Tvivl om, at det Tilfælde, som den højtærede Indenrigsminister nævnte, hvor en Mand har anmeldt sig som hus-

vild og selv skaffet sig Lejlighed i en anden Kommune, falder ind under Fattiglovens § 66, kan der endnu mindre være det i de Tilfælde, hvor vedkommende er anmeldt som husvild i den ene Kommune og derefter i en anden Kommune. Disse Tilfælde synes mig klare og vil ogsaa blive opfattet saaledes af Indenrigsministeriet; men de Tilfælde, hvorom jeg gerne vilde have den højtærede Indenrigsministers Svar, er disse, hvor vedkommende har anmeldt sig som husvild i sin Kommune og denne efter Loven allerede nu har en Forpligtelse til at skaffe ham en Lejlighed; dèr bør Konsekvensen af, at man ikke kan gøre det, ikke gaa ud over andre Kommuner; dèr bør Indenrigsministeren træffe særlige Bestemmelser.

Ministeren udtalte, at det var netop det, Ændringsforslaget tilsigtede: at man efter nærmere at have overvejet Spørgsmaalet vilde se, hvor langt man kunde gaa. Men man vil ingen Vegne kunne komme, hvis man lægger Vægt paa den rent formelle Ordlyd af § 3: „For saa vidt en Kommune af Hensyn til Boligforholdene er nødt til at skaffe Bolig i en anden Kommune“. Derfor er det, at det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds og jeg spørger den højtærede Indenrigsminister: Indrømmer Ministeren ikke, at dansk Ret og Fattiglovens § 66 medfører, at den blotte Anmeldelse som husvild til de Kommuner, der efter Loven har Forpligtelse til at skaffe Lejligheder, er tilstrækkelig til, at Ministeriet bør træffe disse Bestemmelser. Det synes jeg oprigtigt talt ikke er mere indviklet, end at man kunde forvente, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa i Dag sagde: De ærede Medlemmer har i Princippet fuldstændig Ret. Vi vil ikke hænge os i den uheldige Formulering af § 3, men naturligvis holde os til det, der har været Tanken med Paragraffen, og som maa formodes at være i Overensstemmelse med den øvrige danske Ret.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg ønsker paa ingen Maade at fravriste det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) nogen som helst af ham formodet tilstedeværende Hemmelighed med Hensyn til Paterniteten til den stillede Forespørgsel. Jeg tror, der efter det, som her er foregaaet, er meget faa Medlemmer, der brænder af en saadan Begærighed efter at faa Oplysninger herom, saa at vi ganske roligt kan lade dette Spørgsmaal ligge. Jeg maa have Lov til at sige blot dette om min Grund til den Bemærkning, jeg derom fremsatte: man bebrejdede mig, at jeg ikke havde